

Stage jaar drie

Toen ik aan deze stage begon had ik er erg zin in, maar was ik ook erg zenuwachtig. Ik had gehoord dat veel derdejaars die voor het eerst in het ziekenhuis stage liepen het niet haalden en wil niet tot deze groep behoren. Ik ben de dagen voor mijn stage dan ook gaan inlezen over de ziekte beelden die ik zou kunnen tegen komen op de neurologie. Iedereen die mij kent weet dat ik nooit vooruit werk dus dit was nogal een big deal.

De eerste dag werkte ik samen met Barbara. Met haar had ik op z'n zachtst gezegd geen klik. Na de tweede vraag die ik stelde zei ze dat ze bezig was en dat ik het maar moest opzoeken.

Ik merkte dat ik het niet snel genoeg oppakte naar mijn zin. Achteraf gezien is het hier al mis gegaan; ik probeerde krampachtig alles direct te kunnen en te snappen en wilde niet toegeven dat ik iets niet wist. Later liep ik hier dan tegen aan omdat men dacht dat ik iets allang kon, terwijl ik helemaal niet wist hoe het moest.

Mijn leerpunt voor volgend jaar; wees eerlijk over wat je wel en niet kan, durf te vragen, vooral in het begin en probeer niet teveel op je eigen eilandje te gaan knoeien. Durf je kwetsbaar op te stellen. Naarmate mijn tijd vorderde werd het er niet beter op. Ik probeerde krampachtig door te gaan en te bewijzen dat ik het wel kon. Er kwam echter een punt waarop ik niet meer kon verdoezelen dat ik het niet in de hand had. Het feit dat ik neurologie niet interessant vond en het werk mij geen voldoening bracht hielp niet mee.

Gelukkig heb ik ook veel positieve feedback gekregen. Wat ik het fijnst vond om te horen was dat ik erg correct en lief tegen patiënten was. Dit was ook waar het naar mijn idee allemaal om draaide. Zo heb ik nadat een patiënt met ontslag was een persoonlijk kaartje gekregen van deze persoon omdat ze vond dat ik haar zo goed verzorgd had. Hier kreeg ik een warm gevoel van. Helaas was dit niet genoeg voor deze stage plek.

Wat ik verder als erg prettig heb ervaren is de samenwerking met andere studenten. Ik kon het goed met hen vinden en heb erg veel gelachen.

Deze positieve punten maken mij heel boos dat ik het niet gehaald heb.

Wat mij uiteindelijk heeft doen besluiten te stoppen is dat ik denk dat het vertrouwen aan beide kanten weg was. Ik had het gevoel dat ik niet eerlijk beoordeeld werd. Zo maakten ze er een punt van dat ik niet goed de medicatie wist. Ik had inderdaad mijn telefoon erbij met het kompas. Mij maak je niet wijs dat de andere studenten wel alle medicatie wisten, maar bij mij werd dit erbij gelicht.

Het is te hoog opgelopen om het roer nog om te kunnen gooien. Ik had het gevoel dat het voor mijn begeleiders ook een opluchting was dat ik de knoop had doorgehakt.

Ik weet zeker dat ik een goede verpleegkundige ben. Ik ben vastbesloten om van deze ervaring te leren en mijn volgende stage anders in te stappen.